

גיטין סה

(4) 'הרי היא במקום פלוני' ונתנו לה במקום אחר כשר שזה אינו אלא מראה מקום למצוא את הגט.

(5) 'האשה שאמרה 'התקבל לי גיטי במקום פלוני' וקיבלו לה במקום אחר פסול ר' אלעזר מכשיר
'הבא לי גיטי ממקום פלוני' והביאו לה ממקום אחר כשר:

גמרא

ורבי אלעזר מאי שנא רישא (3) דלא פליג, ומאי שנא סיפא (5) דפליג?

(תירוץ) איהו הבעל דמדעתיה מגרש, קפיד. איהי דבעל כרחה מתגרשת, איך היא יודעת שהבעל ירצה באותו מקום, אלא כוונתה מראה מקום היא לו:

מתניתין

- 1) אשת כהן שאמרה לשליח 'הבא לי גיטי', אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לידה.
 - 2) 'התקבל לי גיטי' אסורה לאכול בתרומה מיד
 - 3) 'התקבל לי גיטי במקום פלוני' אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לאותו מקום
- ר"א אוסר מיד, כשיטתו במשנה הקודמת שאינו אלא מראה מקום, ואולי יפגוש הבעל בדרך ויקבל הגט שם.

גמרא

(קושיא) במקרה (3) וגיטא מיהא הוי! והאמרת רישא, במשנה הקודמת (3), לא הוי גיטא!

(תירוץ) לא צריכא דאמרה ליה 'התקבל לי גיטא במתא מחסיא, וזימנין דמשכחת ליה בבבלי', דהיינו ממה שיזכירה 'בבלי', רואים שאינה מקפידה באיזה מקום יתקבל הגט, ומה שאמרה במתא מחסיא התכוונה שלא יהיה שליח קבלה אלא שם, וה"ק ליה משקל כל היכא דמשכחת ליה שקליה מיניה גיטא לא הוי עד דמטית למתא מחסיא^{רפב}

[עד כאן דף סה עמוד א]

משנה (3) ורבי אלעזר אוסר מיד

כיוון שהוא סובר שזה מראה מקום, פשוט שהיא עלולה להתגרש תכף והחידוש הוא: דאמרה ליה 'זיל למזרח דאיתיה הבעל במזרח, וקא אזל השליח למערב - מהו דתימא במערב הא ליתיה, ולא תתסר מיד, שהבעל לא נמצא במערב, קמ"ל, דילמא בהדי דקאזיל מיגס^{פוגש} גאים ביה ויהב ליה גיטא.

עירובי תחומים - באיזה שנוי בשליחות הוי קפידה

האומר לשלוחו ערב 'לי בתמרים', ועירב לו בגרורות. 'בגרורות', ועירב לו בתמרים.

תני חדא עירובו עירוב

תניא אידך אין עירובו עירוב

א. אמר רבה: הא רבנן, דאמרי קפידיא היא לגבי גט, הא רבי אלעזר, דאמר מראה מקום היא לו.

הגדולים וע"י עבדו ושפחתו העברים. מדובר בשפחה שאין לה שתי שערות, שהיא יוצאת בסמינים, מ"מ זוכה לאחרים!

(תירוץ) שאני שיתופי מבואות דרבנן ריט. וורדנא שהקשה אישתיק שתק ולא רצה לדחוק התירוץ של שמואל ולומר כל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון, שאומרים כן דווקא בדבר דאית לה עיקר מה"ת.

[עד כאן דף סד עמוד ב]

כשפודה אדם את המעשר שני שלו, צריך להוסיף חומש. כדי לפטור את עצמו מהחומש, יכול 'לערים' וליתן כסף במתנה לאחרים שהם יפדו אותו.

(קושיא) מתיב רב אויב מערימין על מעשר שני כיצד: אומר אדם לבנו ובתו הגדולים לעבדו ושפחתו העברים 'הא לכם מעות הללו ופדו בהן מעשר שני זה' - מדובר בשפחה שאין לה שתי שערות, שאם לא כן, היא יוצאת בסמינים, וכתוב שזוכה לאחרים! אין לומר שמדובר במעשר בזמן הזה דרבנן, שעבודת שייך דווקא בזמן שיובל נוהג.^{רפ}

(דחיה) בעציץ שאינו נקוב דרבנן.

שלוש מדות בקטן

אמר רבא ג' מדות בקטן :

פרטים	קטנה	קטן	צורר וזורקו אגוז ונטלו
מתקדשת בקדושי אביה ואמה, וביתומה, היא בעצמה. ויוצאת מבעלה ע"י מיאון	מתקדשת למיאון	זוכה לעצמו ואין זוכה לאחרים	
יודעת לשמור גיטה ואפילו בקדושי דאורייתא, שקידש אביה, מתגרשת.	מתגרשת בקידושי אביה	מקחן מקח וממכרן ממכר במטלטלין	הפעוטות (לפי חורפי - בן שש, שבע, שמונה כו')
	רפא חולצת (עם הביאה סימינים)	נדריהן נדר והקדשן הקדש	הגיעו לעונת נדרים (קטן בן י"ב ונקבה בת י"א)
		ואינו יכול למכור קרקעות בנכסי אביו	עד שיהא בן עשרים

מתניתין

(1) קטנה שאמרה 'התקבל לי גיטי', אינו גט עד שיגיע גט לידה, לפיכך אם רצה הבעל לחזור יחזור שאין קטן עושה שליח.

(2) ואם אמר לו אביה 'צא והתקבל לבתי גיטה' אם רצה לחזור לא יחזור

(3) (האומר 'תן גט זה לאשתי במקום פלוני' ונתנו לה במקום אחר פסול, שהבעל הקפיד שיהיה דווקא באותו מקום, שלא ידברו עליו במקומות אחרים.) [יתבאר בגמרא שר"א מודה בזה.]

נדרים דהיינו בן י"ב שנה ויום אחד כנגד זה בקטנה שאז גדולה היא עכ"ל [ואין הלשון משמע כן ואור"ת (1) דאליבא דר' יוסי קאמר רבא הכא דאמר' בפ' מצות חליצה (יבמות דף קה:)] מדברי ר' יוסי נלמד דקטנה חולצת בפעוטות ורבא אמר [שחולק דלרבי יוסי אינה חולצת] עד שתגיע לעונת נדרים ועוד מפרש דהא דמסיק התם והלכתא עד שתביא שתי שערות כל זה מדברי רבא כלומר לר' יוסי עד שתגיע לעונת נדרים אבל הלכה עד שתביא שתי שערות. והא דנקט רבא למילתיה [של שלוש מדות בקטן] כר' יוסי כדי לעשות כלל שלו ולומר ככולן כנגדו בקטנה [כדי למצוא ג' מדות קטן וכנגדם בקטנה] [ועוד יש לומר דהכא גרסי' רבה דהא מסיק ולמכור בנכסי אביו עד שיהא בן עשרים ובפרק מי שמת (ב"ב דף קנה).] אמר רבא אמר ר"נ מבן י"ח שנה וליכא למימר דהתם משמיה דר"נ קאמר וליה לא ס"ל דהא מסיק התם דמחללא איתמר ומוכח מעובדא דאתא לקמיה דרבא דפחות מבן עשרים דרבין נכסי כו' דסבר רבא בן י"ח

^{רפ} תוספות ד"ה גיטא לא הוי עד דמטית למתא מחסיא. וא"ת ואם אינה רוצה שיהא גט עד מתא מחסיא גם כשיגיע למתא מחסיא לא יהא גט דהא אינו מקבלו שם מיד הבעל והוי כמו טלי גט מעל גבי קרקע ואי מיירי כשהבעל עושה שליח להולכה עד מתא מחסיא ושם הוי שליח לקבלה והא לא חזרה שליחות אצל הבעל וי"ל (1) דמיירי דא"ל הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם שוי שליח להולכה וקבליה כדאמר' בפ' שני (לעיל דף כד.) א"נ (2) מבבל ועד מתא מחסיא הוי הכל שליח לקבלה והוי כאומר לאשה ה"י גיטך ולא תתגרשי בו עד לאחר ל' יום. רבינו יצחק ב"ר מאיר

ניתן לקבל את סיכומי 'שקלא וטריא' השבועיים על הדף היומי במייל arielmarcus5518@gmail.com - נשמח לקבל הערות ותיקונים.

^{רפ} תוספות ד"ה שאני שיתופי מבואות דרבנן. משמע דרב יהודה רב חסדא פליגי אי זוכה לאחרים מדאורייתא או לא ואע"ג דמציאת חרש שוטה וקטן לא הוי גזל אפילו לרבי יוסי אלא מדבריהם הכא דדעת אחרת מקנה אותם שאני וא"ת והא זכיה היא מטעם שליחות ואין שליחות לקטן מאתם גם אתם (קידושין מא:.) וי"ל דאין למעט קטן משליחות מקרא דתרומה אלא במילתא דליתיה כגון תרומה דליתיה בתרומה דנפשיה אבל בזכיה כמו שזוכה לעצמו זוכה נמי לאחרים וא"ת תקשי ליה לרב יהודה הא דאמר' בריש האיך מיקדש (שם דף מב.) איש זוכה ואין קטן זוכה וי"ל דהתם לא מיירי בדעת אחרת מקנה אותו אלא לאשמועין דפסח שלו אינו יכול להמנות אחרים עליו דסלקא דעתין שיוכל להמנות משום דשה לבית אבות דאורייתא והוי לענין פסח כמו גדול אי נמי היא גופה קמ"ל דשה לבית אבות לאו דאורייתא ואין לו כח לזכות בו לו לאחרים ולא לעצמו

^{רפ} תוספות ד"ה ואמה העבריה בזמן הזה מי איכא. ה"נ הוה מצי למיפרך אי בזמן הזה למה לו להערים והלא יכול לחלל שוה מנה על שוה פרוטה וחומשה ולמאן דאמר בהזהב (ב"מ דף נג:) דבעינן [אף] בחומשה שוה פרוטה יחלל שוה מנה על חמש פרוטות:

^{רפ} תוספות ד"ה וכנגדן בקטנה חולצת. פירש בקונטרס שנה אחת לפני נערות כגון בת י"א שנה ויום אחד אם הביאה סימינין חולצת ולא אמרי' שומא ניבנה וקשה דרבא גופיה פסיק בסוף פ' יוצא דופן (דהר דף מו.) הלכתא תוך הזמן כלפני הזמן ומפרש רבינו שמואל כנגדן בקטנה היינו לא הגיע לעונת נדרים קאמר אלא בת י"ב שנה ויום אחד דהא הגעת נדרים של קטן כנגדן באשה גדולה היא [בתוס' הרא"ש] שיתר מבואר כוונתו ז"ל כלומר כנגד קטן שהגיע לעונת

שקלא וטריא

— סכום על דף היום —

גיטין סה

א"ר יוסי בר' חנינא אין דברי תורה מתקיימין
אלא בני שמעמיד עצמו ערום עליהן
(שמעריס שיתקיים תורתו) שנאמר
{משלי ח} אני חכמה שכנתי ערמה (סוטה כא)

לעלוי נשמת
דינה ליבא בת עטל י"ל
עובדיה בן רחל י"ל
תנצבה

[עד כאן דף סה עמוד ב]

ב. ורב יוסף: הא והא רבנן, דדווקא לגבי גט הוי קפידה, שאינה רוצה להתבזות במקום אחר, אבל לגבי עירוב לא איכפת לו. **כאן בשלו כאן בשל חבירו,** מדובר שחברו נתן לו רשות לקחת ממנו תמרים לעירוב, השליח שינה ולקחת גרוגרות בלי רשות, שוודאי הוי קפידה.

הגמרא מביאה עוד שתי ברייתות לגבי שינוי בשליחות.

דתניא האומר לשלוחו 'ערב לי במגדל', ועירב לו בשובך. 'בשובך', ועירב לו במגדל.

דתניא חדא עירובו עירוב

תניא אידך אין עירובו עירוב

לפי רבה, דלעיל, התירוץ כפי שאמר למעלה, **כאן רבנן,** שזה קפידה, **כאן ר"א.**

לפי רב יוסף: פירי דמגדל ופירי דשובך, מדובר שאמר לשליח ערב לי מהפירות שנמצאות במגדל או בשובך. **התירוץ הוא כאן בשלו,** דלא איכפת ליה מאיפה הביא, **כאן משל חברו,** שנתן חברו לקחת ממנו במגדל או בשובך.

מתניתין

במשנה יבואר באיזה לשונות כשהבעל מצווה לשלוחו מתפרשת כלשון 'ספר כריתות', משום שזה הלשון (1) שבי אדם רגילים לקרותו, ובאיזה לשונות (2) שמתספקים מה הייתה כוונתו, שאפשר להתפרש לעניין אחר.

(1) האומר 'כתבו גט ותנו לאשתי' 'גרשוה' 'כתבו איגרת ותנו לה': הרי אלו יכתבו ויתנו

(2) 'פטרוה', שאולי מתכוון להקל מעליה מהחיובים שלה, 'פרנסוה', התפרש לשון עשית צרכיה, ולא יודעים האם צרכי הגט שלא תהא זקוקה ליבום או צרכי מלבוש וכסות, 'עשו לה כנימוס', לשון 'חוק' ואולי כיוון למזון וכסות, 'עשו לה כראוי' יתפרש כמו 'כנימוס' לא אמר כלום:

גמרא

ת"ר שלוחה, לשון ושלחה מביתו, **שבקוה,** לשון 'אגרת שבוקין' הכתוב בגט, **תרכוה,** דהיינו לשון תרוכין-גרשין, **הרי אלו יכתבו ויתנו**

פטרוה, פרנסוה, עשו לה כנימוס, עשו לה כראוי לא אמר כלום כפי משנתינו.

תניא רבי נתן אומר פטרוה, שאות ט' מודגשת הרי זה לשון גט, **דבריו קיימין פטרוה,** שאות ט' אינו מודגש זה לשון פטור וחובה, **לא אמר כלום – ר נתן דבבלאה הוא, ודייק בין פטרוה,** שהוא בלשון ארמי התפרש כלשון גט, **לפיטרוה,** דהיינו בלשון הקודש, שזה לשון פטור וחובה.

תנא דידן, שאומר בשניהם שאינו גט, **דבר א"י הוא,** ומדברים בלשון ערבי בלבד, **לא דייק** אינו מחלק בין המלות, ומתכוון ללשון פטור וחובה.

איבעיא להו,

הוציאוה מהו – האם מתכוון לפסוק 'ויצאה מביתו', ומגורשת, או שזה לשון שונה (הוציאנה), ומתכוון היא יוצאת מעצמה, ואינה מגורשת

עזבוה מהו – לשון 'אגרת שבוקין' ומגורשת, או שהלשון 'עזיבה' לא כותבים בגט, ואינה מגורשת.

התירוה מהו – מותרת לכל אדם הוא, ומגורשת, או לשון התרת נדרים, ואינה מגורשת.

הניחוה מהו? הועילו לה מהו? עשו לה כדת מהו?

פשוט מיהא חדא דתניא עשו לה כדת עשו לה כנימוס עשו לה כראוי לא אמר כלום:

מתניתין

בראשונה היו אומרים היוצא בקולר ליהרג למלכות ואמר 'כתבו גט לאשתי', אע"פ שלא אמר 'תנו', הרי אלו יכתבו ויתנו.

חזרו לומר אף המפרש לים והיוצא בשיירא למדברות רבי שמעון שזורי אומר אף המסוכן חולה: